

Megváltó remények; A fekete ladik

Szirmay Endre két új verseskönyvéről

Szirmay Endre költészetét kezdettől – körülbelül a hatvanas évek elejétől – kísérhettem figyelemmel napjainkig. Poézisének jellemzői: a világra nyitott nagyfokú érzékenység, a humanitás, az emberségért, a költészet rangjáért vívott harc és tettekészség mindmáig életet tápláló örökös izgalma.

Semmi modernkedő különködés nem béklyózza költői törekvéseit az elmúlt évtizedek alatt, megmaradt a kezdettől tápláló, felnevelő közösség hű költőjének: táj és nép megszenvedett igazságainak kimondójának, a reményesség fegyverhordozójának, a fiatalabb nemzedékek példaadó mesterének.

Költészete a legnemesebb magyar költői tradíciókba ágyazódik, nem a mindenáron való újszerűség akarása a célja, noha képes új hangokat is megszólaltatni hangszerén, az Arany Jánostól megörökölt lanton pendítve meg olykor könnyedebb, máskor borusabb futamokat.

Szirmay Endre mára kiteljesedett poézise méltó az Őszikék egykori mesteréhez, e két új kötetben gyűjtötte össze finoman megmunkált, mives kései opuszait.

Kötődéseit nem titkolja, nyíltan megvallja elődei iránti eltökélt hűségét: gyönyörű verssel adózik pl. Berzsenyi szellemének. (Lázadó szépségek)

Szabó Lőrinc Tücsökzenéjét idézve a szenvedély és mindent elrendező értelem örökségét vállalja, folytatja. (Szabó Lőrincre emlékezve)

„Mentsenek meg minket a cselekvő igazak” – kéri nemzedéke eszményeiért aggódva, a fiatalabb generációktól; várva, hogy apáik, nagyapáik örökségét kiteljesítsék, ébren tartsák.

Abban bízunk, hogy életútja vége felé közeledve: „ha rám omlik/majd végleges csöndem/szelíden átölel/engesztelő földem;/megnyugtat reményem/végső igazsága/valóságra vált át/ sorsom vak világa.” (Sorsom vak világa)

Másutt István királyunk Intelmeit fiához idézi meg figyelmeztető eszményül, egy boldogabb haza és az övénél jobban cselekedni tudó új generációt hitre, munkára, összefogásra ösztönözve: „Semmi sem emel fel, csak alázat/nem taszít le csakis a gőg és gyűlölség...”, idézi nagy királyunk szellemi útmutatását.

Aggódó figyelemmel kíséri a valahai szülőföld, Kassa magyarságának sorsát: „Kassa, Kassa/Már az sincsen,/Aki pusztulásodat sirassa/Elhagytak gyermekeid/elcserélnék és elpredálnak.” (Még vársz valakit?) Haza és nép-féltő kérdése, aggódása válaszra vár bennünk, itthoni magyarokban is.